

האם מילחמת האזרחים היא בלתי נמנעת?

אלטלינה ב'

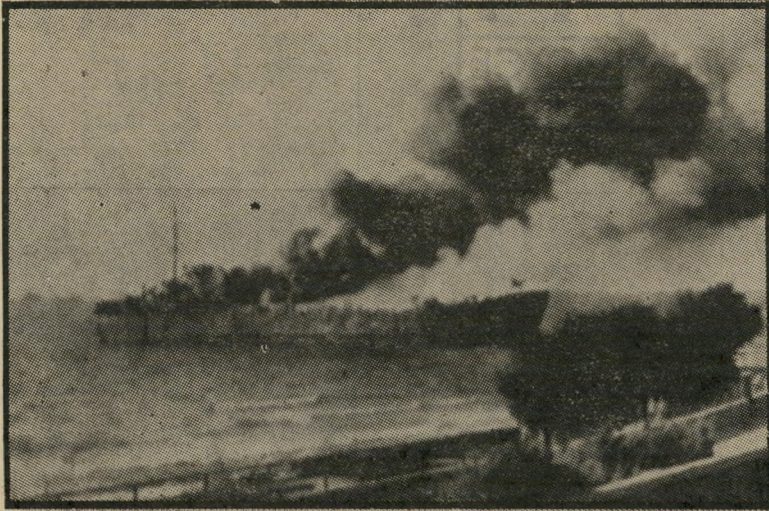
יוקרת ההגנה ביכלל, והפלמ"ח בפרט, הגיעה לשיא ההערכה הלאומית. שנה לפני כן היתה התמונה שונה לגמרי. גם לח"י חסול, בפרשת רצח ברנדוט, בנסיבות דומות. האריאהאס של הקולונלים באלג'יריה חר' אחרי שהתמוטט נסיון-המרד של הר' גנרלים, מפני שהאוכלוסיה בצרפת עצמה מאסה במילחמה. ערב מסירת אלג'יריה לידו צבא-השיחור, הסתלקו משם גם אנשי האריאהאס. אך שרידיהם המשיכו לנהל בצרפת מערכת-טרור נגד "האויבים הפנימיים", ובראשם הנשיא שארל דה-גול. אלה הם דוגמות חיוביות, אך קיימות גם דוגמות שליליות כשפע. הפאשיסטים האיטלקיים ניצחו כי הפיכה, בני שפיכת-דמים, מפני שהצבא היה עימם, והכוחות ה' נגדיים בציבור היו חוששים. ומאפי בת אוקטובר כרוסיה היתה, כמוי בן, הדוגמה הכוללת ביותר.

יהודיים, פורצי-גדרות ופורקי-עול. לצידם בולטים העולים מברית-המועצות, שהמירו את הבולשביזם בציונות, מבלי להחליף את גישתם האנטי-דמוקרטית והסמכותית. לאנשים אלה יש הרגשת-שלי' חות. הם חשים שעומד מאחריהם מחנה גרדי. האידיאולוגיה שלהם, עולם מושגיהם וחינוכם מכשיר אותם בעליל לתפקיד של "קומץ נבחר", "מעטים מול רבים", "השאור שבעיסה". החלוצי החולץ לפני

הדיבורים על פשרה יישארו בגדר דיבור רים. מלך-ירדן פוסל ממילא את האופ' ציה המפורסמת. מכל העניין לא ייצא דבר. לכן כדאי לנו לחכות בשקט עד עבור זעם. מולם יתייצבו מי שיטענו: נהפוך הוא. אסור להתנין! יש להכות מייד, כל עוד כוחנו עימנו. הצעד הראשון הוא המכ' ריע. יש להוכיח לממשלה החדשה שלא יעלה בידה למגר אותנו בדרך ההתשה. אם יתקבל הקו הראשון, יתלקח המאבק

מה יקרה אם יגיע המערך לשלטון? קרוב לוודאי: מילחמת אזרחים בין הממשלה החוקית ובין המת' נחלים של גושי-אמונים, בגדה ה' מערבית וברצועת-עזה. אף מילה על כל לא חדרה עדיין לי אמצ'יה-התיקשורת. אין על כך יוכח מלר' מד בטלוויזיה. בהשתתפות פרופטורים ו' אלופים, העיתונות אינה מוצפת במאמרים על כך. אך מדברים על נושא זה הרי בה — כחדרי-חדרים.

ח שיבות מוכרעת יש במצב כזה ל' עמדת הצבא. בישראל, שבה הצבא מושרש בעם, עמדת הצבא תהיה, פחות או יותר, כעמדת הציבור כולו. אם ישתכנע הציבור בבוא העת כי התי מרדונו של גושי-אמונים היא התנקשות בי ממלכתיות הישראלית, בדמוקרטיה ובשיל' טון החוק, יפעל הצבא — כמו תמיד, עד כה — כרוע הממשלה החוקית. אם יתפלג העם כולו לשני פני גים, תהיה גם נפש הצבא חצויה. שר-הביטחון הבא יהיה במיקרה — ואולי לא לגמרי במיקרה — אדם שאפשר לסמוך עליו מבחינה זו. יש המטילים ספק בכישר' רים מסוימים של ברילב כשר-הביטחון. אך איש אינו מפקפק בכך שאם ברילב יקבל הוראה לדכא בכוח מרידה של מתנח' לים, הוא יבצע זאת בלי היסוס. היה זה ברילב שדיכא את מרד אלטלי' נה, כמפקדם של אנשי-הפלמ"ח שנרתמו למשימה. ברילב לא פיקפק מעולם בנכו' נות השיקולים של בן-גוריון, שהפעיל את "התותח הקדוש" בהוף תלאיב. אין ספק כי יפעל נגד אלטלינה ב' כפי שפעל נגד אלטלינה א'. הפסק האמיתי הוא דגבי שימי עון פרם.

אלטלינה המקורית: ברילב והתותח הקדוש

המחנה" שיש לו הזכות והחובה להילחם בכוח בממשלה של בוגדים ועוכרי-ישראל. ציבור הזה יש בשק'. לא האצ"ל, לא הלח"י ואף לא ההגנה יכנו, בימים ההם, לחלום עד מצבורי-הנשק העומדים לרשות התנחלויות אלה ותומכיהן, הן מבחינת הכמות, הן מבחינת הי איכות. בחסותו של רפאל איתן, המסור להם בלב ובנפש, הפכו התנחלויות חלק מן המערך של צה"ל. הן מהוות יחידות נפרד' דות, מאומנות וחמושות היטב, במיסגרת ההגנה המרחבית. אין להן ערך במילחמה נגד אויב זר, אך הן יעילות מאוד במילח' מת-אזרחים. במיקרה הצורך תהפוך כל התי נחלות וכך שכונה מחנה מכוצר ומזון, המוכן לפתוח באש. בחזר' מות-כיעותים אפשר לראות אלפים ורבבות של אזרחים, חלקם חמו' שים, החשים מוכ רחבי המדינה לעבר מוכצרים אלה, כדי להתי' ייצב מול צה"ל.

ברגע שיתקרב הסכם כלשהו עם חוסיין ו/או המצרים. אם יתקבל הקו השני, יפרוץ המאבק זמני-מדיה אחרו עליית ה' מערך לשלטון. אנשי הגוש יקימו בכוח התנחלויות בלתי-חוקיות, ועל הממשלה יהיה לסלקן או להיכנע. בין שני הקווים האלה יש אפשרויות נוס' פות. למשל: התלקחות מאבק יוום בבוא העת לפינוי היישובים בפיתחת-רפיה. כי אביב השנה הבאה. יש רק דרך אחת למניעת ה' מאבק הזה: הכרזה של המערך, אחרי עקדתו לשלטון, כי המצע שזו לא נועד אלא לזכירת תנאים בעולם ובארץ, וכי בעצם הוא מת' כוון להמשיך במדיניות-הסיפוח של הדיבור בני כז שינוי, מזכר השינוי הסמנטי.

אין כימעט שיחה רצינית אם אחד מרא' שי השלטון הבא. שבו אין נושא זה עולה, בשיחות עם אנשי-ביטחון בכירים, הופתעתי מן הסיגנון המעשי, המובן-מאליו, שבו הם מדברים על כך. יש הסכמה כללית, אימת, עד כך שמיזחמת-אזרחים כזאת היא בלתי-נמנעת. קיימת השאלה רק דגבי העיתוי, הממדים והנסיבות.

ה מערך יעלה לשלטון כשהוא מגיף מעליו דגל שעליו הרוטות הסיסמות "אופציה ירדנית" ו"פשרה טריטוריאלית". אמנם, פשרה זו אומרת ששטחים נרח' בים מאור, מאותם המחוקקים כיום בידי צה"ל, יסופחו בבוא היום לישראל. בין השאר: כל רמת-הגולן (מלבד תיקונים קוסמטיים), ביקעת-הירדן, גוש-עיצון, הוף ים-המלח ודרום רצועת-עזה, גוסף על ירושלים רבתי. הכוונה היא לספח גם שטחים מסוימים באזורי קלקיליה, טולי כרם וג'נין, לאורך הקו הירוק. מפה זו משאירה את האיזורים המרכזיים של הגדה המערבית — שכם, רמאללה, חברון — למיקוח עם הירדנים.

ע ד היום לא הצטיין פרס בגבורה עילאית במצבים מסוג זה. נהפוך הוא. היה זה פרס שנכנע למתנחלים במיבצעם הגדול — והמכריע — נגד הממשלה ו' צה"ל — כשר-הביטחון המציא את הפיתרון של קדום, וכך פתח לפני המתנחלים את מרכו הגדה המערבית. אמנם, פרס פעל אז על רקע נסיונו ל' ערער את מעמדו של ראש-הממשלה, יצחק רבין, ואין לשלול את האפשרות שיתגלה באור אחר כאשר יחזיק הוא בשלטון העליון. אך קשה מאוד לסמוך על כך. אופיו האישי של פרס מתאים יותר לשיטה של הימנעות מעימות, החיית ה' הכרעות, הליכה בדרך ההתנגדות החלשה ביותר. הוא לא יחפש עימות עם גוש' אמונים, כשיש חשש סביר מאוד של שי' מוש בנשק. עוזר-לשעבר של בן-גוריון אי' נו בן-גוריון שני.

והי האפשרות הקיצונית. מימושה תלוי בנסיבות. ההיסטוריה של המרידות המזוינות מצד כת פוליטית מוכיחה כי יעילותן תלויה במידה מכרעת באווירה הציבורית. הכת, כמו חברת-הגריילה, דומה לדג השוחה ב' מים ציבוריים. אם היא נהנית מתמיכה ציבורית רחבה, גדל כוחה. אם מתייבשים המעינות הנפשיים של התמיכה הציבורית, מתדלדל כוחה, וגם החוסן הפנימי שלה. לולא קיבל הציבור ברובו המכריע את הסכסך-שלום עם מצריים, היה מצבם של מתנחלי הפיתחה שונה כיום. הם מוכרים עתה את שרידי-האידיאלים שלהם בצצע' כסף, מפני שהם יודעים שאין להם תמיכה ציבורית. הקרב בנאות-סיני הוכיח. דוד בן-גוריון חיסל את האצ"ל בפרשת אלטלינה, מפני שבאותו שלב שוב לא היתה תמיכה ציבורית באירגון הפורש. העם התלכד במלחמה נגד האויב הזר,

יתכן כי "האופציה הירדנית" אינה אלא סימטת-הרמיט שבהא לסבר את אוזני הער' לם, וכמה, "הפשרה הטריטוריאלית". אין הדבר משנה דבר לגבי המתנחלים היוש' בים באזורים אלה. מטרתם העיקרית היא למנוע את הוצאתם מידי השלטון ה' בילעדי של מדינת-ישראל. ברגע שהמערך יעלה לשלטון, יידרקו האזרחים האדומים ככל ה' יישובים האלה.

ק שה לדעת כעת כיצד יתפתחו הדב' רים בתחום המדיני, אחרי שימיעון פרס יתפוס את מקומו בראש שולחן הממשלה. יש כמה אפשרויות. למשל: פתיחת משאומתן ישיר או עקיף, לשם החזרת אותם השטחים למלך חוסיין. הסדר-ביניים, שיחזיר את שטרינו ופקדינו של המלך למרכזי-האוכלוסייה. הנפת הדגל הירדני לצד דגלי-ישראל בכל האיזורים האלה, או בחלק מהם. העברת סמכויות מסוימות לשיל' טון הירדני, במיסגרת של "חלוקה פונקציו' נלית". הקפאת ההתנחלות באיזורים אלה, אם כמחווה כלפי ירדן, אם כתוצאה ממצע ה' מערך עצמו. קידום המשאומתן על האוטונומיה מעבר להנחיות שקבעה לעצמה ממשלת' הליבור. לכל האפשרויות האלה יש מכנה משותף אחד: המתנחלים בגדה יראו בהן הכרזת-מלחמה עניהם, סכנה לעצם קיום נחיתותיהם.

ה שאזה הראשונה היא לגבי ה' עיתוי. היוזמה תהיה בידי אנשי הגוש. הם יקבעו את המועד. יתכן שימתינו, עד שיבשילו המהלכים של הממשלה החדשה. יהיו שיעצו: מה החיפוף? הרי במערך שולטים הניצים!